गुणदोषकथा नैव तस्य कर्म्ये न गम्यते ॥६५॥

तदेकमठप्रप्त्यापि त्वं गर्वितः। तत्र क्व सुहृत्स्नेहः। नैतद्वेत्सि यन्म ठाश्रयव्याजेन नरकोपार्जनं क्रियते। उक्तं च।

नरकाय मतिस्ते चेत् पौरोहित्यं समाचर।
५ वर्षं यावत् किमन्येन मठचित्या दिनत्रयं ॥६६॥

तन्मूढ शोचितव्ये ऽप्यर्थे त्वं गर्वितः। अथ तच्छ्रुत्वा भयत्रस्तमनास्ता म्रचूडस्तमुवाच। भगवन् मैवं वद। न त्वया समानो मम सुहृत् क्वचिदस्ति। तच्छ्रूयतां गोष्ठीशैथिल्यकारणं। एष दुरात्मा मूषकः प्रोन्नतस्थाने धृतमपि भिक्षापात्रमुत्प्लुत्यारोहति भिक्षाशेषं च तत्रस्थं १० भक्षयति। तदभावाद्दिवगृहे सन्मार्जनादिक्रिया न भवति। तन्मूषक त्रासार्थमेतेन वंशेन मुहुर्मुहुर्भिक्षापात्रं ताडयामि। नान्यत् कारण मिति। अपरमेतत् कुतूहलं पश्यास्य दुरात्मनः। यन्मार्जारमर्कटादयो ऽपि तिरस्कृता अस्योत्पतनेन। वृहत्स्फिगाह। अथ ज्ञायते विलं तस्य क्वचित्प्रदेशे। ताम्रचूड आह। भगवन् न वेद्मि सम्यक्। स १५ आह। नूनं निधानस्योपरि तस्य विलं। निधानोष्मणा प्रकूर्दति। उक्तं च यतः।

उष्मा हि वित्तजो वृद्धिं तेजो नयति देहिनां।
किं पुनस्तस्य सम्भोगात् त्यागः कर्मसमन्वितः ॥६७॥

तथा च। नाकस्माच्छाण्डिली माता विक्रीणाति तिलैस्तिलान्।
२० लुञ्चितानितरैर्येन हेतुरत्र भविष्यति ॥६८॥

कथा ताम्रचूड आह। कथमेतत्। सो ऽब्रवीत्। अस्ति कस्मिंश्चित् ॥२॥ स्थाने देवरतं नगरं सज्जतरं। तत्र कदाचिदहं प्रावृट्काले मेघपीडोप शमननिमित्तं कश्चिद्ब्राह्मणवासमुपेत्य मे ऽतिस्वल्पं स्थलं प्रार्थितवा न्। ततश्चैतद्वचनात् तत्र शुश्रूषितः सुखेन देवतामर्चयन् तिष्ठामि। २५ अथान्यस्मिन्नहनि प्रत्यूषे प्रबुद्धो ऽहं ब्राह्मणब्राह्मणीसंवादं दत्ताव